

În ipoteza în care un astfel de acord nu ar constitui o restrângere a concurenței „prin obiect” în sensul articolului 101 alineatul (1) TFUE, instanța națională trebuie să examineze dacă, în lumina tuturor împrejurărilor pertinente din cauza principală, și anume în special contextul economic și juridic în care își desfășoară activitatea întreprinderile în cauză, natura bunurilor sau a serviciilor afectate, precum și condițiile reale de funcționare și structura pieței în discuție, s-ar putea considera că acest acord restrânge concurența într-un mod suficient de semnificativ prin efectele sale reale sau potențiale.

- 2) Articolul 101 alineatul (3) TFUE trebuie interpretat în sensul că un acord încheiat între un furnizor și un distribuitor în temeiul căruia distribuitorul care a înregistrat primul tranzacția potențială cu utilizatorul final beneficiază, timp de șase luni de la înregistrarea acestei tranzacții, de „prioritate pentru realizarea operațiunii de vânzare”, cu excepția cazului în care acest utilizator se opune, nu poate face obiectul unei exceptări potrivit alineatului (3) al acestui articol, în ipoteza în care acordul respectiv ar constitui un acord având „ca obiect” sau „ca efect” împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în sensul articolului 101 alineatul (1) TFUE, decât dacă îndeplinește condițiile cumulative prevăzute de acest articol.
- 3) Articolul 101 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că existența unui acord interzis de această dispoziție nu poate fi exclusă pentru simplul motiv că autoritatea însărcinată cu punerea în aplicare a dispoziției menționate a efectuat o apreciere diferențiată în ceea ce privește stabilirea răspunderii pentru încălcare în sarcina părților la acest acord.

(¹) JO C 304, 14.9.2020.

Hotărârea Curții (Camera a opta) din 18 noiembrie 2021 (cerere de decizie preliminară formulată de Judecătoria Oradea – România) – Promexor Trade SRL/Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bihor

(Cauza C-358/20) (¹)

[Trimitere preliminară – Armonizarea legislațiilor fiscale – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Dreptul de deducere a TVA-ului – Anularea înregistrării în scopuri de TVA a unei persoane impozabile – Refuzul dreptului de deducere – Condiții de formă]

(2022/C 24/09)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Judecătoria Oradea

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Promexor Trade SRL

Pârâte: Direcția Generală a Finanțelor Publice Cluj – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bihor

Dispozitivul

Articolul 168, articolul 213 alineatul (1), articolul 214 alineatul (1) și articolul 273 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45/UE a Consiliului din 13 iulie 2010, precum și principiul neutralității taxei pe valoarea adăugată (TVA), citite în lumina principiilor securității juridice, protecției încrederii legitime și proporționalității, trebuie interpretate în sensul că nu se opun, în cazul în care înregistrarea în scopuri de TVA a unei persoane impozabile a fost anulată ca urmare a faptului că în declarațiile sale de TVA depuse pentru șase luni consecutive nu au fost evidențiate operațiuni taxabile, dar persoana respectivă și-a continuat activitatea în pofida acestei anulări, unei legislații naționale care permite administrației fiscale competente să oblige persoana impozabilă să colecteze TVA-ul datorat pentru operațiunile sale taxabile, cu condiția ca aceasta să poată solicita reînregistrarea în scopuri de TVA și să deducă TVA-ul achitat în amonte. Împrejurarea că administratorul persoanei impozabile este asociat în cadrul unei alte societăți, care face obiectul unei proceduri de insolvență, nu poate fi invocată, ca atare, pentru a-i refuza sistematic acestei persoane impozabile reînregistrarea în scopuri de TVA.

(¹) JO C 378, 9.11.2020.